

Hồi Thứ Hai Mươi Chín

BIẾN SINH LY KỲ

Long Bình cũng đẩy ra chưởng ý muốn dùng cứng tiếp cứng thử xem công lực của đối phương mạnh yếu ra sao.

Không ngờ, một chưởng chưa kịp đụng đến chưởng kinh đối phương, sau lưng đã có ba luồng kinh phong thế như di sơn đảo hải đã ép tới sau lưng.

Trong lúc nhất thời, Long Bình vô phương đón đỡ trước sau, hơn nữa ba luồng kinh lực này cương mãnh vô cùng, không thể xem thường được, đành phải tạm thời lách người né tránh.

Nào hay lần thứ hai thân hình chưa kịp đứng vững đã thấy vô số luồng kinh phong mãnh liệt áp tới sau lưng, trước mặt sau lưng đều bị công kích, thế như thiên la địa võng, muốn tránh né thật vô cùng khó khăn, ánh mục lướt qua. Long Bình đã thấy rõ ràng chàng đang bị bảy, tám tên Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vây vào giữa. Tám tên đứng phân thành phương vị bát quái, chia ra thành hai đợt thay nhau công kích.

Hơn nữa cứ theo chưởng phong mà suy đoán cả tám tên này võ công đều không phải tầm thường.

Đến nước này Long Bình không còn kiên nhẫn được nữa, bỗng hú lên một tiếng dài như Long ngâm, thi triển Vạn Biến Phật ảnh khinh công thân pháp, bất kể chưởng phong bốn phương tám hướng ào ào kích tới, phải một bước trái một bước, thân hình nghiêng tới trước ngã về sau, trong nháy mắt đã xuyên qua bóng chưởng rợp trời bao vây xung quanh thoát ra ngoài.

Long Bình huy động cần câu đánh đông quét tây, tả thủ thoát chỉ thoát chưởng, bức bốn tên phải lui ra một bước.

Nhưng khi chàng đã đứng yên thì phương vị của tám tên Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vẫn bao vây chàng vào giữa như không có gì thay đổi.

Rõ ràng đây là trận thế được huấn luyện công phu chứ không phải tầm thường.

Xoẹt! Xoẹt!

Liên tiếp mấy tiếng, tám người đã rút kiếm cầm nơi tay, từ giữa trời cao lập tức vọng xuống tiếng cười âm hiểm của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa:

– Súc sinh! Người giết ái tử của lão phu, bây giờ phải thưởng mạng cho ta!

Đột ngột giọng nói của lão trở nên dữ dội:

– Sát! Sát! Giết nó cho ta!

Tiếng nói vừa dứt kiếm trận đã bắt đầu triển khai, ánh cầu vòng bạc chớp lên, tám kiếm chợt biến thành bốn ảnh, tựa như hai thanh kiếm biến thành một không cách gì nhận ra được có tám thanh kiếm đang hợp công, bốn ảnh cầu vòng từ bốn phương kích tới.

Long Bình thấy kiếm trận quái dị khôn lường nào dám chân chờ, vội huy động cần câu bảo hộ trước sau từ từ quan sát biến hóa của trận thế.

Bốn kiếm công không vào được, lập tức tám người bước xéo hai bước quay tròn bao quanh Long Bình, lại một lần nữa kích tới. Long Bình vẫn giữ nguyên thế cũ Nhưng lần này tình thế khác xa lúc nãy, ngay trong lúc bốn kiếm bị ngăn cản, bỗng thấy ngân quang lóe lên. Lại biến thành tám kiếm tựa như đột nhiên một kiếm biến thành hai vậy, lại từ những phương vị không ngờ tới, kích vào nhanh như điện chớp.

Long Bình thấy vậy kinh hãi, cần câu quá dài, trong khi cận chiến bỗng trở nên vướng chân vòng tay, trong lúc muôn phần nguy cấp, lập tức điểm chân nhanh như chớp phóng lên.

Năm ấy Cửu Đầu Điều Hồ Hưu lúc giảng giải cho chàng về bát môn bát quái, lúc ấy chàng chỉ nghe qua rồi thôi, giờ nhìn thấy kiếm trận đột nhiên nhớ lại tất cả những gì Cửu Đầu Điều Hồ Hưu giảng giải đồng thời cũng nhận ra biến hóa của tám người này không ngoài bát môn bát quái.

Trong lòng đã có chủ ý, từ trên không đã lấy rổ đồng cầm tay, xông bổ trở xuống, rổ đồng trong tay xuất thủ công về tử môn nơi phương vị khôn.

Đây là tử môn, đánh vào vị này tức đi vào tử lộ, Long Bình lẽ nào còn không biết hay sao? Nhưng chàng đã có tính toán riêng.

Chỉ thấy chàng huy động rổ đồng bổ xuống, tám kiếm lập tức như kinh điện kích tới, nếu quả thật chàng đáp xuống cho dù võ công có cao cấp gấp đôi cũng sợ khó lòng thoát chết.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, Long Bình đề khí vùng tay ném rổ đồng, một loạt kiếm leng keng rộn lên, rổ đồng liên tiếp trúng luôn mười mấy kiếm. Thật khiến người không lạnh mà run.

Nhưng còn Long Bình thì sao?

Chàng thì nhờ thế ném rổ đồng, mượn sức búng người đáp xuống bên ngoài kiếm trận.

Tình thế đột biết, tám người đối phương bỗng rối loạn vòng tay vướng chân. Long Bình nào chịu để cho chúng kịp quay người lại, cần câu lướt tới, toàn lực công mạnh.

Chỉ qua ba thế, đã nghe tiếng rú thê thảm vang lên.

Trong tám người đã có ba bị táng mạng dưới cần câu của Long Bình, năm tên còn lại thất kinh hồn phi phách lạc, nháy mắt đã chạy mất dạng.

Long Bình nộ khí xông thiên nào chịu để chúng đào tẩu dễ dàng như vậy, ít ra cũng phải bắt lại một tên dẫn đường rồi khỏi cốc.

Nhưng trong đám sương mù dày đặc, tựa như chỗ nào cũng có địa huyết mật thất, lúc nào cũng có thể ẩn thân, chờ Long Bình nhặt rỏ đồng thì không còn thấy bóng dáng địch nhân đâu nữa.

Lúc quay người lại, đến ba thi hài mới đó mà cũng biến mất, không biết chàng đi sai phương hướng hay là trong nháy mắt đó, đồng bọn đã khiêng xác của chúng đi rồi.

Đang lúc vô cùng tức giận, đang gào mắng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. Long Bình bỗng nghe có tiếng cười vẳng lại, tiếng cười cực kỳ trong trẻo khiến người nghe không khỏi mê hồn. Long Bình ngạc nhiên im bật, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng cười.

Bỗng thấy từ trong sương mù dày đặc, một bóng người y phục trắng muốt từ từ yếu điệu đi tới, tựa như tiên nữ giáng trần cười mây trắng bay là đà đáp xuống.

Một làn gió nhẹ lướt qua mang theo mùi hương dịu dàng thoảng qua mũi, Long Bình sợ trong mùi hương có độc vội bịt mũi.

Gió hết hương tan, đầu tiên một gương mặt nõn nà như hoa như ngọc, đẹp sánh ngang Cửu Thiên tiên nữ xuất hiện, thì ra làn gió nhẹ lúc nãy là do bạch y thiếu nữ thổi nhẹ một cái tạo thành.

Hai mắt Long Bình vừa nhìn thấy thiếu nữ, trong lòng bỗng thấy cảm giác lạ lùng, bởi vì bạch y thiếu nữ quả thật đẹp, đẹp đến nỗi không bút mực nào có thể diễn tả sắc đẹp nàng.

Mặc Thanh của chàng có thể xem là nữ nhi tuyệt sắc hiếm thấy trên thế gian, nhưng nếu đem so sánh với bạch y thiếu nữ này quả còn kém xa lắm, dường như không có gì để so sánh nữa.

Tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, hầu như chỉ có trên cõi tiên mới có, ở trần gian quyết không thể... quyết không thể...

Nhưng sự thực đang bày ra trước mắt, nàng đang trong sương mù mờ ảo từ từ tiến đến gần, một thiếu nữ tuyệt sắc, như vậy lẽ nào lại còn giả được hay sao?

Long Bình tuy cũng biết đây là mỹ nhân độc địa đáng sợ, cảm thấy mỹ nhân kế của đối phương, nhưng sau khi ánh mắt chạm vào bạch y thiếu nữ thì không còn tự chủ được nữa. cứ dán chặt vào gương mặt diễm kiều không muốn rời ra nữa.

Muốn không nhìn nữa nhưng nào phải dễ, đến nháy mắt một cái còn không dám nữa là. chỉ sợ trong cái nháy mắt ấy mỹ nhân biến mất đi thì hối tiếc trọn đời.

Bạch y mỹ nữ từ từ đi tới, từ hơn ngoài trượng ngoài nhích gần lại tám thước, bảy thước... đến đây thì Long Bình hoàn toàn thấy rõ hết.

Thiếu nữ chỉ khoác một chiếc khăn voan thật mỏng, màu trắng như tuyết,

đàng sau chiếc khăn voan ẩn hiện những đường nét cong cong của thân hình trinh nữ, yếu điệu mềm mại, nàng bước đi uyển chuyển, cả thân hình như khêu gợi mời chào, khiến người vừa nhìn đã thấy hồn phiêu diêu, tim đập rộn ràng, máu cuộn cuộn trong huyết quản như ngựa phi, vô phương kìm chế lửa dục bùng cháy trong lòng...

Long Bình từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ nào được nhìn thấy cảnh tượng mê ly như vậy bao giờ.

Chỉ trong nháy mắt, song mục đã phát xạ những tia lửa dục tình tham lam, lý trí tiêu tan nào còn nhớ mục đích đến đây của chàng.

Tâm trí của Long Bình đang phiêu diêu tiên cảnh, trong mắt chỉ thấy có mỹ nữ thì đâu còn nhớ đến đang ở chốn nào.

Tiếng nhạc du dương như giữa tầng không vọng xuống, thiếu nữ bỗng dừng chân bắt đầu bước chân nhịp nhàng theo tiếng nhạc, tay cầm khăn van múa lượn, trên gương mặt nở một nụ cười câu hồn, thân thể nõn nà lồ lộ uốn éo làm những động tác tà dâm, cứ như vậy nàng cất bước theo nhịp múa từ từ tiến sát Long Bình!

Long Bình lúc này đến tên họ mình sợ cũng không còn nhớ, cần câu với rổ đồng trong tay cũng đã rơi xuống đất tự bao giờ, không tự chủ được bất giác chàng giờ hai tay tiến tới.

Lúc này một Long Bình uy mãnh, nháy mắt phá tan bát môn kiếm trận giờ bỗng biến thành ngoan ngoãn như đứa trẻ sắp sửa bị một nữ nhân mê hoặc chế ngự, thật tiếc thay cho một trang anh hùng hảo hán tuyệt nghệ đầy mình lại phải táng thân nơi Thất Tuyệt Cốc Phúc Dao Sơn...

Ngay trong lúc nguy cấp sinh tử đáo đầu, bỗng thấy một đạo kinh phong xẹt qua, một bóng người nhanh như gió thoảng lướt qua, thiếu nữ bỗng rú lên một tiếng kinh hãi, hai tay bưng mặt quay người bỏ chạy.

Long Bình tuổi còn trẻ, khí huyết sung mãn, lửa dục cuồng mãnh vô song, một khi đã phát lên làm sao có thể chế ngự nổi, tung người nhảy bổ tới ôm chặt lấy thiếu nữ.

Long Bình quay mạnh người nàng lại, kéo hai tay nàng ra, gương mặt nàng như bị ai đó vuốt qua một chưởng, gương mặt diễm tuyệt của nàng đồng thời cũng theo đó biến dạng.

Thì ra nguyên gương mặt nàng đắp một lớp phấn thật dày, gương mặt tuyệt sắc không thể dùng bút mực miêu tả ấy kỳ thực chỉ là nét họa mà thôi, quả nhiên đây lại là một kiệt tác của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Long Bình thoát cảm thấy như bị đổ nước lạnh lên đầu, lạnh toát toàn thân, dục hỏa bùng bùng giờ tan biến hết, nghĩ đến lúc này mất hết lý trí, bất giác mồ hôi lạnh tuôn ướt áo, hữu chưởng giơ lên, kinh lực phát ra, thiếu nữ lập tức mất mạng dưới chưởng của chàng.

– Ủa, người này là ai tại sao có thể đi lại tự nhiên trong Thất Tuyệt Cốc của ta như vậy?

Từ thình không lại vọng xuống giọng kinh ngạc của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Long bình nghe Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nói như vậy lập tức nghĩ đến sự phụ Cửu Đầu Điều Hồ Hư có lẽ đã đến kịp thời cứu chàng, chợt động linh cơ, quát lớn:

– Còn ai nữa! Nói cho lão tặc người biết, những người tìm người thanh toán đều đã đến đây, người lo chuẩn bị hậu sự đi là vừa!

Long Bình vừa dứt lời bỗng nghe có tiếng người kêu lớn:

– Bẩm đảo chủ, trên mặt biển xuất hiện hai chiếc thuyền buồm không rõ lai lịch đang thẳng tiến ra đảo, còn một chiếc thuyền khác đã cập sát bờ, xem ra ý đồ bất thiện, xin đảo chủ định đoạt có cho chúng lên bờ hay không?

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa dường như thất kinh, bởi tình thế xảy ra vừa khéo ứng nghiệm lời nói của Long Bình.

Bỗng nghe Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quát:

– Truyền lệnh ta, không cho thuyền lạ cập bờ, chờ hỏi rõ lai lịch cấp tốc thông báo ta hay!

Long Bình cũng cảm thấy lạ lùng. Lời nói buột miệng thốt ra của chàng lại ứng nghiệm, đang suy đoán không biết thuyền mới đến là của ai.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng động nhỏ, Long Bình quay người lại chỉ thấy trong sương mù một bóng người cao lớn rất giống Cửu Đầu Điều Hồ Hư, Long Bình cả mừng kêu lớn:

– Sư phụ! Có phải người đó không?

Bóng người lập tức khoát tay ra hiệu bảo chàng không nên lên tiếng.

Long Bình tiến lên mấy bước nhìn kỹ, quả nhiên là Cửu Đầu Điều Hồ Hư, ngoài lão ra, sợ không còn ai nhận ra mỹ nữ là tác phẩm họa của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Long Bình vội nhặt cần câu với rổ đồng lên, chạy tới trước, Cửu Đầu Điều Hồ Hư chỉ nhìn chàng một cái rồi quay người phóng mình đi.

Long Bình nào dám chậm trễ, vội bám theo sát gót, Cửu Đầu Điều Hồ Hư quẹo trái phải đi một hồi lâu mới về đến chỗ Mặc Thanh với các người đang chờ.

Cửu Thúc Công với Mật Bình Nhi qua hồi điều tức, công lực khôi phục phần nào. Cửu Thúc Công thấy Cửu Đầu Điều Hồ Hư xuất hiện hơi giật mình nhưng nghe Mật Bình Nhi giới thiệu sơ lược, lão hóa tử ha hả vòng tay thi lễ nói:

– Hồ huynh! Ngưỡng mộ đã lâu giờ mới được bái kiến tôn nhan!

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu cũng vòng tay đáp lễ, Cửu Thúc Công thấy lão làm thỉnh không nói cứ ngỡ lão có gì không bằng lòng, hơi ngạc nhiên, Long Bình vội giải thích:

– Sư phụ bị lão tặc Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa hạ độc, không thể nói chuyện được, xin tiên bối miễn chấp!

Cửu Thúc Công nghe nói lắc đầu thở dài:

– Lịch lão tặc gây thù kết oán khắp nơi khác gì tự lấy lửa đốt nhà. Nhưng Hồ huynh đừng lo, hôm nào lão hóa tử gặp lại sư huynh, lão có kỳ được trong người có thể giải được á độc (độc cam) chắc có thể giúp Hồ huynh phục nguyên.

Mật Bình Nhi đứng một bên chột chen lời:

– Sư phụ với Đại Đổ sư thúc cũng đã đến rồi giờ còn đang ở trong rừng bên ngoài cốc.

Cửu Thúc Công cả mừng:

– Cái gì? Đại sư huynh cũng đến rồi?

Lão chưa kịp nói hết lời, bỗng nghe một tiếng cười âm độc giữa thỉnh không:

– Thì ra người còn chưa chết...

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu ngẩng đầu nhìn lên, song mục phát xạ tinh quang rợn người, nhưng nào có nhìn thấy ai, nên lão cũng không dám ở lâu hơn, nhìn mọi người khoát tay ra dấu rồi quay người chạy thật nhanh:

– Ha! Ha! Ha!...

Giọng cười âm độc quái lạ của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vô cùng chói tai, dứt tiếng cười, lão gằn giọng nói:

– Các người còn muốn đào tẩu sao? Cho dù Cửu Đầu Điều Hồ Hưu thuộc lòng đường đi trong Thất Tuyệt Cốc, nhưng hấn làm sao biết hết biến hóa ly kỳ trong Thất Tuyệt Cốc của ta. Ha! Ha! Ha!... Hôm trước không phải người cũng bị nhốt trong cốc rồi bị bắt đó sao?

Cửu Đầu Điều Hồ Hưu dắt bốn người chạy thật nhanh nhưng tiếng nói, tiếng cười của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa thủy chung vẫn như văng vẳng trên đầu mọi người vậy.

Bây giờ Long Bình mới biết Thất Tuyệt Cốc quả nhiên không phải tầm thường, thảo nào võ công cao thâm quỷ thần mạt trắc như Thao Thiết Đại Bang Chủ cũng không dám khinh xuất tiến vào.

Trong nháy mắt Cửu Đầu Điều Hồ Hưu càng chạy càng nhanh.

Nhưng rõ ràng sương mù trong cốc vẫn dày đặc như cũ, không thấy có thay đổi chút nào. Nhưng bốn người kẻ trước người sau gấp gấp theo sát sau lưng Cửu Đầu Điều Hồ Hưu. Mọi người đã cảm thấy queo đông rề tây một hồi dường như

vẫn còn ở một chỗ.

Long Bình vô tình nhìn lên, thấy Cửu Đầu Điều Hồ Hưu mồ hôi đọng thành giọt trên thái dương, xem thần thái lão biết không phải vì mệt mỏi mà do sợ hãi mà nên.

Cuối cùng Cửu Đầu Điều Hồ Hưu dừng lại, ngồi xếp bằng dưới đất dùng tay viết lên đất:

– Ác tặc biến hóa kỳ trận, lão khiêu cũng đành thúc thủ vô sách, ta ngồi nghỉ một lát rồi mọi chuyện tính sau.

Cửu Thúc Công thấy Cửu Đầu Điều Hồ Hưu cũng bó tay, trong lòng không khỏi ngẫm thất kinh, bởi lão đã từng biết qua sự lợi hại của quỹ cốc này, bất giác nhú đôi mày hạc làm thỉnh không nói tiếng nào.

Bỗng nghe Mật Bình Nhi ngây thơ nói:

– Sợ cái gì chứ, sư phụ đang ở ngoài cốc, nhất định có cách phá trận...

Nàng chưa kịp dứt lời đã nghe giọng cười âm hiểm của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vọng xuống:

– Lão hóa tử không vào Thất Tuyệt Cốc của ta thì thôi, nếu lão có gan vào đây, nhất định bốn cư sĩ cho lão chết phơi thây trong cốc!

Long Bình nghe nói nộ khí xông thiên, tung người nhảy một cái, xuyên qua lớp sương mù lên cao năm sáu trượng, nhưng chỉ thấy bốn bề một màu trắng đục ánh sáng cũng khó lòng xuyên qua. nào thấy bóng dáng của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Chàng lấy làm kỳ, thanh âm tựa như phát ra ngay trên đầu mọi người, vậy mà chẳng thấy bóng người.

Rốt cuộc Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa ẩn thân ở đâu mọi người cũng không biết được.

Làm cách nào mà nhất cử nhất động của mọi người lão đều nhìn thấy rõ như lòng bàn tay?

Long Bình vừa hạ người ngồi xuống đã nghe tiếng người thở gấp, bẩm báo:

– Khái bẩm... bẩm đảo chủ, trên biển là... là... là thuyền của Thanh Long Giáo.

– Cái gì?

Thất Tuyệt Cư Sĩ thất kinh kêu lên một tiếng, lại nghe một giọng khác cấp báo:

– Bẩm đảo chủ, người của Thanh Long Giáo đã xông lên đảo, gặp ai giết nấy, huynh đệ thương vong vô số. Nói đến đây giọng nói chợt im bật, trong cốc trở về cái tĩnh lặng chết chóc như mọi ngày.

Phân Long Bình nghe nói người của Thanh Long Giáo cũng đến đây, bất giác chợt nghĩ đến Thần Long Chư Thiên, không biết lão có đến không. Nếu có thể gặp ở chốn này, mối thù sát phụ thì đỡ phải tốn công tìm kiếm vất vả.

Tâm niệm chưa dứt đã thấy Cửu Đầu Điều Hồ Hư đứng dậy, nhìn bốn người khoát tay ra hiệu, thần thái cực kỳ khẩn trương, rõ ràng lão định nhân cơ hội Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa rời cốc trong chốc lát, tìm cách thoát ra khỏi Thất Tuyệt Cốc.

Quả nhiên, công phu ước chừng ăn hết bữa cơm, mọi người cuối cùng đã chạy ra khỏi sương mù trùng trùng bao phủ đến nơi cốc khẩu.

Mọi người bất giác cả mừng, cuối cùng cũng may mắn vượt qua được tử ải.

Đặc biệt là Cửu Thúc Công. Lão như từ âm phủ mới về, luôn miệng đa tạ Cửu Đầu Điều Hồ Hư!

Bỗng nghe trong rừng vọng ra một tiếng “Ủa” kinh ngạc, tiếp theo là giọng cười ha hả, nói:

– Tên tiểu tử họ Long kia, cuối cùng ngươi cũng biết lợi hại rồi.

– Đại sư huynh! Đại sư huynh!

Cửu Thúc Công nghe tiếng vội kêu lớn, thân hình đã nhanh như chớp chạy thẳng vào rừng. Mật Bình Nhi cũng phóng theo sát gót.

Long Bình thấy hai người đã khuất bóng trong rừng, quay đầu ra sau đã không thấy bóng dáng sư phụ chàng đâu, đang đứng ngẩn người ra. Lúc này Cửu Thúc Công đã quay trở lại, hai tay bưng một hộp gỗ ngạc nhiên hỏi:

– Ủa! Hồ huynh đi đâu rồi?

Thì ra Cửu Thúc Công đến cầu kỳ được nơi Thao Thiết Đại Bang Chủ, định giải á độc cho Cửu Đầu Điều Hồ Hư, không ngờ Cửu Đầu Điều Hồ Hư không nói tiếng nào đã bỏ đi.

Long Bình với Mặc Thanh còn biết nói gì nữa, chỉ lắc đầu làm thinh mà thôi.

Cửu Thúc Công thở dài than:

– Đại sư huynh đoán không sai chút nào, quả thật lão có con mắt nhìn thấy tiên cơ...

Long Bình ngạc nhiên hỏi:

– Cái gì gọi là thấy trước tiên cơ?

Cửu Thúc Công đáp:

– Đại sư huynh ta nói, Hồ huynh tuy không phải là người chính phái nhưng lại là một tay đại hảo hán, ân oán phân minh, trước nay chưa từng nhận ân của ai một cách khinh suất. Lão nhất định thà làm người câm chứ quyết không nhận lòng cứu trợ của hiệp nghĩa giang hồ, xem ra nếu không phải ba người cứu mạng lão, lão

cũng không thêm mạo hiểm vào cốc cứu người. Làm như vậy lão ra lão hóa tử ta thiếu lão một mạng rồi!

Dứt lời lão lại lắc đầu thở dài rồi quay người đi vào rừng.

Câu nói cuối cùng của Cửu Thúc Công, lão nói với một giọng cực kỳ đau đớn khiến Long Bình với Mặc Thanh hai người đứng ngẩn ngơ một lúc lâu.

Hạng nhân sĩ chính nghĩa võ lâm này, ai lại không ân oán phân minh, lão hóa tử hà tất phải thốt ra lời bi thương dường ấy? Không lẽ lão đã dự cảm được một nỗi bất hạnh nào đó?

– Bình ca, ta cũng đi thôi!

Mặc Thanh đứng bên cạnh nhẹ lay tay Long Bình, chàng mới giật mình tỉnh ngộ, hai sư thúc diệt Mật Bình Nhi đã ở luôn trong rừng không quay ra nữa, chỉ còn hai người đứng ngẩn ở đây.

Chàng đang định kéo tay Mặc Thanh đi vào rừng bỗng nghe một tiếng hú dài từ xa vọng lại, tiếng hú từ nhỏ đến lớn dần dường như đang chạy về hướng Thất Tuyệt Cốc.

Long Bình nghe tiếng hú giống giọng của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa, bèn nói nhỏ với Mặc Thanh:

– Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa có ý dẫn dụ bọn người Thanh Long Giáo vào Thất Tuyệt Cốc, hai ta cứ ở đây lấy tĩnh đối động, cứ dùng thế ngư ông thủ lợi.

Hai người vừa ẩn thân lên một tàng cây đại thụ, tiếng hú đã dần dần tiến lại gần.

Nhưng người đến còn nhanh hơn tiếng hú của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa là Mật Bình Nhi, thấy nàng đang thở hào hển rõ ràng là chạy gấp một quãng đường dài tới đây.

Mật Bình Nhi đến cốc khẩu vẫn không thấy bóng dáng của Long Bình với Mặc Thanh đâu, nàng lo lắng khẩn trương quay bên đông nhìn bên tây nghe tiếng hú càng lúc càng gần nàng lúng túng tiến thoái lưỡng nan, không biết nên đi hay ở lại.

Bởi lúc trước ở Tịnh Tâm am nàng hý vọng quỷ thần khiến Long Bình thất điên bát đảo, nay có ý muốn đáp lễ làm nàng hoảng vía một phen nên ra dấu bảo Mặc Thanh đừng lên tiếng gọi.

Mật Bình Nhi càng lúc càng khẩn trương như kiến bò trong nồi nóng, thấy bất nhẫn Long Bình định lên tiếng gọi.

Không ngờ Long Bình chưa kịp kêu thì Mật Bình Nhi đã phát hiện hai người tung mình nhảy lên cây.

Nguyên Mặc Thanh đối với Mật Bình Nhi có hảo cảm đặc biệt, không đành lòng nhìn thấy nàng lo lắng như vậy nên lén ngắt một chiếc lá thả xuống đất. Mật

Bình Nhi tinh mẫn biết đường nào, thấy lá xanh vô cớ rơi xuống lễ nào không nhận ra.

Lúc Mật Bình Nhi lên đến ngọn cây, Long Bình thấy mắt nàng long lanh ánh lệ, bất giác trong lòng cảm thấy bất nhẫn.

Còn Mặc Thanh đã giơ tay ôm nàng vào lòng, lấy tay bịt miệng không cho nói, bởi lúc này tiếng áo quần lộng gió nghe đã rõ ràng, chỉ sợ nàng không nhìn được cất tiếng trách móc.

Quả nhiên chỉ nháy mắt sau đã thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đầu tiên chạy ra khỏi rừng đến đứng trước cốc khẩu. Tiếp theo một người áo xám bịt mặt, cũng bằng một mảnh vải màu xám dẫn Huyết Sát Lý Động, Ác Sát Giang Đào, Thủy Thần Cao Mãnh và Âm Dương Phán Tề Phi, năm người kẻ trước người sau nối gót nhau chạy tới.

Lão nhân áo xám chính là là Thanh Long giáo chủ Chư Thiên thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quay người đứng lại, lão cũng dừng chân quát:

– Lịch Hóa! Ngày hôm nay, cho dù ngươi có bay lên trời lão phu cũng quyết không tha ngươi!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cười âm hiểm nói:

– Hừ, ta không giống như tên tiểu tử Thiên Lôi Chưởng Long Quyền đâu, ngươi đừng hòng dụ ta vào lưới rập...

– Câm miệng!

Lão nhân áo xám quát lớn cất lời Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa, lướt người nhảy bổ tới nhanh như cuồng phong, nháy mắt đã đến trước mặt Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa như cũng úy kỵ oai danh của Thần Long Chư Thiên vội lạng người thối lui bảy, tám bước chẳng thêm đối địch lão.

Vẫn giọng cười âm hiểm, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nói:

– Ngươi sát hại cả nhà của hần. Lại còn sai Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu đến Bạch Mã Hồ...

Thần Long Chư Thiên gầm lên một tiếng như hổ đói múa chưởng kích tới, chưởng xuất ra kinh phong tứ khởi, đá chạy cát bay uy thế kinh nhân.

Long Bình núp trên ngọn cây nghe hai người đối đáp tức muốn bể phổi.

Thì ra toàn gia chàng mười mấy mạng người đều do một tay Thần Long Chư Thiên lão tặc sát hại, càng nghĩ càng căm hận, hàm răng nghiến chặt thất khiếu ra lửa. Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa lạng người thối lui ẩn luôn vào đám sương mù trong cốc. Nhưng giọng cười lạnh lùng của lão vẫn từ trong cốc vọng ra:

– Tam Tuyệt may mắn không chết, Long Quyền vừa khéo để lại một tên tiểu tạp chủng Long Bình. Quả thật trời xanh có mắt, đã tâm độc bá giang hồ của ngươi

cũng vì thế mà bị kéo dài mấy năm nay chưa thực hiện được. Việc này chính miệng người nói với bọn ta, ai ai cũng tin, chỉ có một mình ta là không tin, bởi vì ta biết người sát hại toàn gia Long thị nhưng lại cầm tù một mình Long Quyền là có dã tâm riêng, đó chẳng qua là cái cớ để người...

Thần Long Chư Thiên nguyên thấy Thất Tuyệt cốc âm khí nặng nề sương mù dày đặc đã có lòng úy kỵ không dám khinh xuất tiến vào.

Nhưng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cứ kể thao thao bất tuyệt, khiến nộ hỏa của lão bốc lên vạn trượng sát khí mờ trời, đột ngột gầm lên một tiếng tung người nhảy bổ vào trong cốc.

– Giáo chủ! Giáo chủ!

Huyết Sát Lý Động thấy vậy thất kinh kêu luôn mấy tiếng nhưng Thần Long Chư Thiên đã sớm khuất mình trong đám sương mù dày đặc.

Trong nháy mắt, từ trong cốc đã truyền ra tiếng gầm giận dữ của Thần Long Chư Thiên, bọn Huyết Sát Lý Động bốn người lo cho an nguy của giáo chủ, cả bốn tên không ai bảo ai đồng loạt lớn một tiếng xông vào Thất Tuyệt Cốc.

Bọn người Thanh Long Giáo đều tiến vào trong cốc, cốc khẩu trở nên im lặng lạ thường.

– Bình ca! Bình ca!

Mặc Thanh đẩy nhẹ Long Bình một cái khiến chàng giật mình suýt chút nữa té luôn xuống đất, thì ra chàng này giờ ngồi ngây như hóa đá.

Tại sao chàng lại có cử chỉ lạ lùng như vậy?

Nguyên câu nói của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa:

“Người sát hại toàn gia Long thị, nhưng lại cầm tù một mình Long Quyền là có tà tâm riêng...” Bốn tiếng “Có tà tâm riêng” khiến Long Bình ngẩn ra, lão còn có dã tâm gì nữa mà người ngoài không hay? Nhưng đáng tiếc thay Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nói đến đây rồi thôi không nói tiếp.

Long Bình giật mình tỉnh lại, lập tức buông người đáp xuống đất, chẳng nói chẳng rằng, cứ nhắm vào trong cốc chạy tới.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi thất kinh hồn vía, vội vòng tung người xéo xuống, vừa khéo ngay trước lúc Long Bình xông vào đám sương mù, hai người một trái một phải ôm chặt cánh tay Long Bình.

Mặc Thanh kinh hãi hỏi:

– Bình ca! Ca ca làm gì vậy?

Gương mặt Long Bình đầy nét bi phẫn nói:

– Ta muốn xông vào cốc giết chết Chư lão tặc, lão sát hại toàn gia ta mười mấy mạng, ta không thể để lão táng thân trong cốc, ta muốn chính tay ta lấy đầu

lão báo cừu!

Long Bình miệng nói, hai tay dùng toàn lực vùng vẫy thoát ra khỏi hai người.

Nhưng Mặc Thanh với Mật Bình Nhi nào chịu buông tay, càng giữ chặt tay chàng.

Mặc Thanh nói giọng đầy nước mắt:

– Bình ca, ca ca không được mạo hiểm lần thứ hai, chúng ta phải từ từ tính kế, Chư lão tặc ở trong cốc cũng không thể một thời một khắc mà chết được!

Mật Bình Nhi tiếp lời:

– Gia sư có lệnh bảo ba người chúng ta phải ở đây giữ chặt cốc khẩu. Gia sư đã liệu đến nước này, thế nào bọn chúng cũng tiến vào cốc, chỉ cần chúng ta canh giữ nghiêm ngặt ở đây, bọn chúng dù có cánh cũng không thể thoát được.

Mật Bình Nhi dứt lời liếc mắt nhìn Mặc Thanh ra hiệu, hai người song song kẹp chặt Long Bình phóng người ra hơn ba trượng.

Long Bình trong lúc nóng giận nhất thời, chỉ hơi tịnh tâm suy nghĩ một chút đã thấy thần trí sáng suốt bình tĩnh trở lại.

Nếu chàng xông vào Thất Tuyệt Cốc thì có khác nào tự chui mình vào lưới, cho dù có giết được Thần Long Chư Thiên báo cừu thì cũng khó lòng bảo toàn mạng sống.

Trầm ngâm một hồi chàng chợt hỏi Mật Bình Nhi:

– Lệnh sư hiện giờ ở đâu?

Mật Bình Nhi nói:

– Gia sư với Cửu sư thúc từ sau đảo đánh lên đỉnh núi phá hủy sào huyệt của Lịch lão tặc, giờ này chắc đã...

– Cái gì?

Một tiếng hô kinh hãi, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đã từ trong cốc xông ra trợn ngược mắt giận dữ nhìn ba người, nét mặt còn chưa hết vẻ kinh hoàng, ba người không biết lão kinh ngạc thấy ba người đã ra khỏi cốc hay kinh hoàng khi nghe lời nói của Mật Bình Nhi.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi lập tức buông tay Long Bình ra đồng thời di động tản ra hai bên ngưỡng thần giới bị.

Mật Bình Nhi cười lạnh nói:

– Cái gì à? Sư thúc ta nói người gieo nhân phải gặt quả! Cắt đứt tiền hậu lưỡng lộ, cho người thử nếm mùi vị đói khát!

Thì ra Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quả nhiên nghe lời lão Cửu Thúc Công nói Mật Bình Nhi mà kinh hãi, lại nghe thêm lời nói của Mật Bình Nhi, gương mặt lão bỗng biến sắc lúc trắng lúc xanh.

Rõ ràng một chiêu này của Thao Thiết Đại Bang Chủ đã điểm trúng tử huyệt của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Nhưng chỉ nháy mắt sau lão đã định thần lại, cười lạnh nói:

– Chỉ sợ không dễ dàng như người tưởng tượng!

Lão chưa kịp dứt lời bỗng nghe tên đỉnh núi sau Thất Tuyệt cốc vang lên tiếng quát tháo inh ỏi, tiếp theo là tiếng rú thê thảm xé nát không gian vọng tới.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa kinh thất sắc, đôi tròn mắt đảo nhanh mấy vòng.

Mật Bình Nhi lập tức kêu lớn:

– Cẩn thận, coi chừng hấn đào tẩu!

Thất Tuyệt Cư Sĩ nghiêng răng cắn hận nói:

– Quân tử chi tâm khả đại khả tiểu.

Trượng phu chi chí năng khuất năng thân!

Ngày hôm nay xem ra bốn cư sĩ ngộ biến phải tòng quyền rồi!

Vừa dứt lời lão quay người chạy trở vào trong cốc.

Ba người nguyên cứ ngỡ lão xông lại ra để thoát thân, ai ngờ lão lại lui trở vào trong cốc, khiến cả ba ngạc nhiên ngẩn người. Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi phía sau cốc, tiếng la đã im bật hẳn, thoáng chốc một không khí tĩnh mịch bao trùm cả không gian.

Nhưng càng tịch mịch thì không khí càng khẩn trương khủng bố, tựa như trước một cơn giông bão lớn bao giờ trời cũng lặng gió.

Không khí căng thẳng tột độ, cảnh vật tịch mịch, đến thời gian cũng như ngưng kết lại!

Trời đã vào đêm, vầng trăng đã từ dưới mặt biển chậm chậm nhô lên, ánh sáng mờ ảo chiếu vào làn sương mù dày đặc trong cốc khiến cảnh tượng càng thêm âm u rợn người.

Long Bình cùng hai nàng thiếu nữ đứng canh ngoài cốc khẩu đã hơn một thời thần vẫn chưa thấy động tĩnh gì, đến cả bọn người Thanh Long Giáo tiến vào trong cốc đến giờ vẫn không nghe tiếng nói hay tiếng động.

Còn Thao Thiết Đại Bang Chủ với Cửu Thúc Công đi đến giờ vẫn bất vô âm tín, không biết rốt cuộc hai lão đã gặp phải chuyện gì rồi?

Long Bình hết đứng rồi lại ngồi chờ đến nửa ngày, cuối cùng đã thấy không còn đủ kiên nhẫn nữa, giả như Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa với bọn Thanh Long Giáo theo một bí đạo nào đó đào tẩu hết rồi thì ba người đứng đây không uống công lăm sao?

Chính ngay lúc chàng không còn chờ được nữa bỗng nghe Mặc Thanh kêu lớn:

– Cẩn thận!

Long Bình ngạc nhiên nhìn lại thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa từ trong đám sương mù chậm chậm đi ra, dáng đi ngênh ngang như không coi ba người ra gì.

Long Bình lại càng kinh ngạc khi thấy sau lưng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa là lão nhân áo xám Thanh Long giáo chủ Thần Long Chư Thiên, sau lưng lão là bốn tên thủ hạ kẻ trước người sau nối gót đi ra.

Long Bình biết rõ dị dung thuật của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nhất tuyệt hoàn vũ, cứ nghĩ mấy người Thanh Long Giáo này chẳng qua là thủ hạ của lão hóa trang thành để hù dọa ba người, khiến ba người không dám ngăn cản lão.

Nhưng đến khi chàng nhìn thấy Âm Dương Phán Tề Phi chống quai trượng đi ra thì mọi nghi ngờ đều tiêu tan hết.

Bởi vì đôi mắt một to một nhỏ, một cao một thấp của Âm Dương Phán Tề Phi thì không thể giả mạo được, cho dù Thất Tuyệt Cư Sĩ có tài thánh cũng không thể hóa trang cho giống lão được.

Lúc này con mắt to của lão đang nhấp nháy hàn quang phát ra rợn người, rõ ràng chính là lão không phải giả mạo, Long Bình bất giác kinh hãi.

Thì ra câu nói của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa càng lúc càng hàm ý sâu xa, tức lão muốn cầu hòa với Thanh Long Giáo Chủ, hợp lực đối phó với người của Cái Bang và Long Bình.

Thấy đối phương từng tên từng tên một đi ra khỏi Thất Tuyệt Cốc, đứng dàn thế trận, Long Bình không nén nổi máu nóng trào sôi trong huyết quản, tiến lên hai bước trở mặt Thần Long Chư Thiên nghiêng răng nói:

– Chư lão tặc, bỏ chiếc khăn che mặt xuống cùng Long mỗ quyết một trận tử chiến!

Lão nhân áo xám che mặt như nắm chắc phần thắng, cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

– Không sai, trước khi người chết cũng nên cho người nhìn rõ mặt lão phu, nếu không chỉ sợ nơi địa phủ báo cáo lại sai người!

Dứt lời, lão đưa tay tháo bỏ chiếc khăn che mặt xuống.

Long Bình bỗng thấy chói lòa hai mắt, bất giác “Ồ” lên một tiếng kinh ngạc.

Chuyện gì đã xảy ra?

Thì ra Thanh Long Giáo Chủ Thần Long Chư Thiên chính là lão nhân mỹ mạo phi phàm, râu trắng như cước buông dài trước ngực mà Long Bình đã từng gặp trên chiếc tiểu kiều bên nhà thủy tạ ở Thủy Long Đàn dạo nọ.

Lúc ấy theo lời lão nói, lão cũng là khách của Thủy Long Đàn, Long Bình cũng cứ ngỡ lão là bằng hữu của Thần Long Chư Thiên! May thay lúc ấy chàng không theo lão vào nhà thủy tạ, nếu không trúng gian kế của lão, sợ giờ này hồn

đã phiêu diêu miền địa phủ rồi.

Lúc này chỉ thấy trên gương mặt trắng gian ác của lão phảng phất sát khí rợn người, song mục phát xạ tinh quang nhiếp hồn người.

Lão ném chiếc khăn che mặt cất giọng lạnh như băng nói:

– Người có nhận ra lão phu không? Ngày ấy ta không giết ngươi là không muốn bằng hữu võ lâm chê cười lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ, không ngờ ngươi không biết sống chết cứ theo phá rối Thanh Long Giáo ta.

Hừ! Hôm nay phải cho ngươi biết Thanh Long Giáo không phải chỗ để cho thiên hạ làm khó dễ!

“Soạt”, một tiếng, một chiếc nhuyễn tiên dài gần trượng từ trong tay áo lão như con mãng xà phóng mình ra khỏi động.

Long Bình nghiêng răng trèo treo mắng lớn:

– Lão tặc tử vô sỉ, ngày ấy ta không biết là ngươi, nếu không bản thiếu gia nào tha cho ngươi sống đến ngày nay. Nhưng trời xanh có mắt, ngày nay cho ta gặp ngươi ở đây, không cần phải nhiều lời, khán chiêu!

Long Bình vừa xuất thủ thì cần câu, rổ đồng cùng lúc xuất động, thi triển hai loại tuyệt học xông đến tấn công trước.

Thanh Long Giáo Chủ Thần Long Chư Thiên cùng múa út ngọn nhuyễn tiên hai chiêu, “ô long hỷ thủy” và “ô vân bế nhật” liên hoàn hóa giải thế công của Long Bình.

Chỉ nghe lão cười lạnh nói:

– Hôm nay gặp phải lão phu thì chính là ngày cuối của đời ngươi vậy!

Lão chưa kịp dứt lời Long Bình đã như con hổ phát cuồng xông lên tấn công mãnh liệt, uy lực dũng mãnh dị thường!

Thần Long Chư Thiên không ngờ mới mấy tháng cách biệt công lực của Long Bình lại tiến nhanh như vậy, nào dám chậm trễ vội vàng vận đủ công lực múa út nhuyễn tiên hóa giải thế công.

Thế là trong nháy mắt song phương đã triển khai một trường quyết đấu kịch liệt hãn hữu trong võ lâm.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi ở bên cạnh cũng không phải đứng không, Mặc Thanh xông vào Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. Mật Bình Nhi thì tấn công Âm Dương Phán Tề Phi.

Mặc Thanh thì hận Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa ở Mạc Phụ Sơn bắt cóc nàng giao cho Tần Lực.

Lúc ấy võ công nàng còn kém cỏi, nhưng giờ này ngược lại nàng có coi Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa ra gì, ý định giết lão để tiết hận.

Ngày nọ ở Mạc Phụ Sơn, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa xuất thủ đã kìm chế nàng dễ như trở bàn tay, cách biệt mỗi mấy tháng giờ lại tự động xông đến khiêu chiến, không phải tự tận chết hay sao?

Thế nên Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cũng không coi nàng vào đâu, phất nhẹ tay áo hóa giải thế công của nàng.

Không ngờ hần mới phất tay áo một cái đã thấy một luồng hào quang khí cực kỳ mãnh liệt như ba đào cuộn cuộn ập tới. Trong lúc cấp bách muốn gia tăng kinh lực thì đã quá trễ.

Chỉ cảm thấy cổ tay đau như muốn rời khỏi khớp, ngực lãnh trọn một chưởng chấn động toàn thân, cả người bị chưởng phong đánh văng ra hai ba trượng.

Tuy chưa đến nỗi ngã gục giữa đường trường nhưng cổ tay bị gãy rời, khí huyết đảo ngược, nội lực tiêu tán hết, chứng tỏ đã bị nội thương cực kỳ trầm trọng.

Đây quả thật vượt ra ngoài sức tưởng tượng của lão.

Chỉ mấy tháng cách biệt, làm sao lão có thể tưởng tượng được công lực của nàng đột nhiên tăng tiến đến mức ấy. Chỉ hơi sơ ý một chút, trong một chiêu đã bị nội thương trầm trọng. Làm sao khiến lão không kinh hãi thất thần hồn phi phách tán.

Mặc Thanh thông minh cơ trí hơn người, nàng đoán chắc thể nào Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cũng phạm phải cái sai thất này.

Nên vừa xuất thủ đã vận đủ mười hai thành công lực tấn công mạnh thấy một chưởng thành tựu nàng vội vàng thân lướt tới, thỉnh không xuất chưởng bỏ xuống.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa bị chưởng trọng thương thiếu chút nữa mất mạng nào còn sức lực đối kháng, đến né tránh cũng không đủ sức, chỉ còn nhắm mắt chờ chết.

Ngay lúc ấy bỗng nghe một tiếng quát lớn:

– Dừng tay!

Một luồng kinh phong mãnh liệt áp tới hóa giải hết chưởng phong của Mặc Thanh, cứu lấy mạng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Nháy mắt đã thấy trước mặt Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa xuất hiện một lão nhân, mắt lồi mũi xẹp, răng nanh chìa ra ngoài xé rách môi trên, thân hình cao lớn, không ai khác hơn chính là Ác Sát Giang Đào.

Mặc Thanh vừa nhìn thấy lão, nội khí xông thiên, nàng từ nhỏ đã sống trong Thanh Long giáo, đối với giáo chúng ngoài Thiết Chưởng Hạ Tông ra không còn một ai khác nàng có hảo cảm.

Đặc biệt là tên Ác Sát Giang Đào này, nàng càng ghét thậm tệ, giờ thấy lão xuất thủ cứu mạng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa làm sao khiến nàng không giận đến thất khiếu phát hỏa.

Mặc Thanh bậm môi không nói tiếng nào, múa chưởng tấn công.

Lúc này Ác Sát Giang Đào lược trận mắt thấy rõ ràng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vì khinh địch mà thọ thương, lão càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, công lực của Mặc Thanh làm gì ghê gớm đến vậy?

Giờ Mặc Thanh lại đang đến công lão, nào dám chậm trễ vội thi triển hết một thân tuyệt học, dùng toàn lực đối phó.

Ác Sát Giang Đào là một trong những cao thủ nhất nhì trong Thanh Long Giáo, đương nhiên võ công cũng không phải tầm thường, một khi đã dùng toàn lực quyết đấu, trong nhất thời Mặc Thanh cũng khó lòng đắc thủ.

Thế là lại một trường ác đấu nữa.

Lại nói về Mật Bình Nhi, đối thủ của nàng là Âm Dương Phán Tề Phi, lão lại càng không phải loại dễ dàng đối phó như Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Bởi Âm Dương Phán Tề Phi đứng gần Mật Bình Nhi nhất, hơn nữa nàng ghét nhất là loại người mới nhìn đã thấy quái khí phát tiết ra ngoài nên vừa xuất thủ đã chọn ngay Âm Dương Phán Tề Phi tấn công.

Nào ngờ Âm Dương Phán Tề Phi trước nay xuất thủ hiểm độc dị thường chưa từng biết hạ thủ lưu tình với ai, thêm một khi xuất thủ sát chiêu liên miên vừa uy mãnh lại vừa âm độc.

Đặc biệt là cây thiết quai trượng kẹp dưới nách lão, hữu thủ lại có chiếc móc câu, trên người lão chỗ nào cũng có binh khí, chất độc nên Mật Bình Nhi đối phó khó khăn vô cùng.

Chưa qua được mười chiêu đã bị đối phương chiếm mất thượng phong bức thối lui liên tiếp, tay chân rối loạn, nếu không nhờ môn khinh công thân pháp “Vạn lý phiêu phong” thần diệu của sư môn sơ đã sớm táng mạng dưới tay của đối phương rồi.

Từ ngay luyện được thần công Mật Bình Nhi cứ ngỡ võ công của mình đã đạt đến xuất thần nhập hóa cái thế vô song, nào hay lần đầu tiên xuất thủ đã gặp phải đối thủ không vừa. phải vất vả lắm mới giữ được thế quân bình.

Mất thấy Long Bình tay cầm câu tay rỗng đồng cùng với giáo chủ đứng đầu trong vũ nội tam giáo triển khai ác đấu, hai bên đã chiến gần trăm chiêu, tuy chưa thấy kém thế nhưng cũng vị tất đã thắng.

Phía bên kia Mặc Thanh quyết đấu với Ác Sát Giang Đào không những đã chiếm được chút thượng phong mà còn đả thương được Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Nhìn qua ngó lại thấy chỉ có một mình mình, chẳng những không chiếm được thượng phong đã vậy còn bị bức lui liên tiếp, trong lòng đã thấy vừa thẹn vừa tức.

Mật Bình Nhi mắng thầm trong bụng:

– Lão cầu người, nếu hôm nay bản cô nương không tên cách cho người biết

lợi hại thì thề chẳng làm người.

Trong lúc sơ hở, Âm Dương Phán Tề Phi tay móc câu tay quài trượng uy thế gia tăng, Mật Bình Nhi cố toàn lực ứng phó cũng bị bức lui mấy trượng.

– Khoan đã! Khoan đã!

Thế công của Âm Dương Phán Tề Phi khiến Mật Bình Nhi nghĩ ra một kế nên vội kêu lớn:

– Như vậy không công bằng, người ỷ lớn hiếp nhỏ thì cũng không nói làm gì lại còn hai tay đều có binh khí, có giỏi thì bỏ thiết quài trượng đi, thiếu gia tin chắc có thể lấy mạng người!

Âm Dương Phán Tề Phi vốn chỉ có một chân, khi bỏ thiết quài trượng đương nhiên hành động có nhiều bất tiện, nhưng phàm người có chút danh vọng ở đời tất vô cùng tự phụ.

Nên Mật Bình Nhi dụng kế khích tướng, đánh ngay lòng tự phụ của Âm Dương Phán Tề Phi, khích lão bỏ gậy đấu tiếp, nếu lão bỏ gậy thì nàng có cơ thủ thắng đồng thời Âm Dương Phán Tề Phi cũng trúng kế vậy.

Nào ngờ Âm Dương Phán Tề Phi là một tay giáo hoạt lại lão luyện trên giang hồ, nào trúng kế dễ dàng như vậy Chỉ thấy lão bỏ ngoài tai lời nói khích của Mật Bình Nhi, cười lạnh nói:

– Đó là người tự tận cái chết còn oán ai nữa Thiết quài quật tới, móc câu tạt ngang, Mật Bình Nhi lại bị bức lui mấy bước nữa.

Mật Bình Nhi thấy lão không lý gì tới lời nói khích của mình vội nói:

– Nếu người không chịu bỏ thiết quài cũng phải chờ ta tân binh khí chứ!

Âm Dương Phán Tề Phi thấy Mật Bình Nhi là một trong ngũ vị đệ tử của Thao Thiết Đại Bang Chủ nên ít nhiều cũng có chút nể nang.

Hơn nữa Mật Bình Nhi dù trong tay có binh khí thì cũng không thể thắng được lão.

Thế nên lão thu thế, dừng tay nói:

– Được! Người mau tân binh khí rồi hãy đến chịu chết!

Dù sao đi nữa Mật Bình Nhi cũng có thời gian nghỉ tay, lấy lại tinh thần đồng thời nghĩ kế thắng Âm Dương Phán Tề Phi.

Mật Bình Nhi chạy vào rừng bẻ một nhánh cây to vừa nắm tay, sợ cái nhánh cây vòng tay, bèn lấy lưỡi trủy thủ trong bọc róc hết nhánh, cũng nhân cơ hội đó tụt khí nơi đan điền vận công một vòng phục hồi nguyên khí.

Chuẩn bị xong xuôi, Mật Bình Nhi múa tít chiếc gậy nhìn Âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh nói:

– Lần này người phải cẩn thận hơn mới được, cây đả cầu bồng trong tay tiểu

hóa tử ta không phải tầm thường đâu.

Âm Dương Phán Tề Phi cũng cười lạnh đáp lời:

– Bây giờ trong tay ngươi đã có binh khí, có chết thì cũng không oán ai được nữa.

Vừa dứt lời độc cước điểm xuống đất, thiết quài trượng uốn theo kinh phong như sấm sét nhắm đầu Mật Bình Nhi giáng xuống.

Mật Bình Nhi hoành ngang đả cầu bổng đánh ngược lên, rõ ràng muốn lấy gậy chống lại thiết quài.

Âm Dương Phán Tề Phi nhìn thấy ngạc nhiên, quả thật lão có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được Mật Bình Nhi dám cả gan đến như vậy. Đấu pháp như vậy nào phải là quyết đấu, mà là nạp mạng, thế không biến đổi, thiết quài giáng thẳng xuống đồng thời còn gia tăng thêm mấy thành công lực.

Chiêu này của Mật Bình Nhi gọi là “Nhất noãn kích thạch” (lấy trứng chọi đá) là một chiêu cực kỳ mạo hiểm, rõ ràng một cái trứng đi chống lại với đá.

Mắt thấy thiết quài đã đến sát trên đầu, ngay lúc hai món binh khí sắp chạm nhau, Mật Bình Nhi đột ngột hạ thấp thân người bước xéo về bên hữu một bước, xoay mạnh thân người, một chiêu “Thần long bài ví” quét ngược về phía sau, nhanh như chớp quét ngang thất lưng Âm Dương Phán Tề Phi.

Âm Dương Phán Tề Phi một trượng đánh xuống thế đã quá đà, đột nhiên sinh biến, muốn thu thế hồi thủ đỡ gậy đã không còn kịp nữa.

Mật Bình Nhi lại bước về bên hữu vừa khéo bên tả lão Âm Dương Phán Tề Phi, móc câu lại ở hữu thủ nên biến thành vô dụng, mắt thấy thất lưng sắp bị giáng một gậy.

Nhưng Âm Dương Phán Tề Phi dù sao cũng là kẻ lão luyện giang hồ, thân chinh bách chiến nên gặp nguy cấp không hoang mang, ý không loạn.

Chỉ thấy lão trong một sát na lúc sắp bị đả cầu bổng đánh vội nghiêng người ngã mạnh về bên hữu làm thân hình lão với gậy Mật Bình Nhi cách nhau trong gang tấc.

Tiếp theo lão nhanh tay ném thiết quài nhanh như chớp lấy đầu gậy. Mật Bình Nhi đang đắc ý nào ngờ lão lại còn chiêu này không kịp hồi thủ bị lão chớp trúng đầu gậy.

Mật Bình Nhi đang thất kinh bỗng thấy một luồng kinh đạo nóng hổi cuộn cuộn truyền sang.

Mật Bình Nhi tuy đã luyện thành thần công nhưng cũng không dám khinh suất đấu nội lực với nội công tu vi mấy chục năm của Âm dương Phán Tề Phi.

Nhưng nàng chưa kịp buông tay bỗng nghe “Rắc” một tiếng, chiếc gậy gãy giòn, mỗi người giữ một đoạn.

Âm Dương Phán Tề Phi hận Mật Bình Nhi làm lão đến phải bỏ thiết quài, con mắt lớn trợn trừng, sát khí rợp trời, không để cho Mật Bình Nhi kịp phản ứng một tay cầm nửa chiếc gậy nhanh như điện kích tới, một tay hươu móc câu cũng theo sau quét ngang, chiếc móc câu tẩm độc ánh lên xanh lè, khiến người ta không rét mà run.

Mật Bình Nhi còn đang ngẩn người kinh ngạc thì một bên gậy một bên móc câu đã song song áp tới, kinh hiểm vạn phần.

Tình hình kinh hiểm vạn phần, bất thần sinh biến, Mật Bình Nhi muốn né tránh cũng không tránh kịp, trong tay chỉ còn nửa khúc gậy. Đỡ được gậy thì không tránh được móc câu, đỡ móc câu thì không tránh được gậy, mắt thấy sắp bị thương dưới tay Âm Dương Phán Tề Phi.

Đang lúc sinh tử đao đầu, bỗng nghe Âm Dương Phán Tề Phi “Ái chà” kinh hãi kêu một tiếng, buông tay ném nửa khúc gậy nhảy tưng tưng thối lui mấy bước.

Sắc mặt lão bên đen biến thành màu xám, bên đỏ biến thành tái nhợt, hai mắt một lớn một nhỏ đồng trợn trừng về mặt kinh hãi đang chú mục nhìn tả thủ cầm nửa khúc bổng lúc này.

Chỉ thấy chưởng tâm bên tả có một điểm màu xanh, chỉ có một điểm màu xanh không lớn hơn hạt đậu, ngoài ra không thấy có điều gì lạ. không biết hà cớ gì lão lại hoảng sợ thất sắc như vậy.

Mật Bình Nhi thoát hiểm nhưng lui một bước, kinh ngạc nhìn Âm Dương Phán Tề Phi, nàng cũng không hiểu vì sao lão đột nhiên sợ hãi như vậy.

Đang ngạc nhiên chưa dứt bỗng thấy Huyết Sát Lý Động phóng người tới, vung tay kiếm chém xuống tả thủ của Âm Dương Phán Tề Phi, cánh tay tả theo đó rơi xuống đất máu tuôn xối xả.

Mật Bình Nhi nhìn thấy chợt tỉnh ngộ, đồng thời cùng kinh hãi kêu “Ái” một tiếng vội vàng ném khúc bổng trong tay, chú mục nhìn chưởng tâm.

Thì ra lúc này nàng dùng lưỡi trủy thủ róc nhánh của cành cây làm gậy, mà lưỡi trủy thủ này dùng phá tơ nhện cứu Cửu Đầu Diệu Hồ Hư. Kịch độc còn dính trên dao nhiễm vào gậy. Âm Dương Phán Tề Phi nắm vào cũng bị nhiễm độc, chính nhờ vậy mà cứu nàng thoát khỏi tai kiếp.

Quả thật chất độc của loài nhện ngũ sắc kinh thế hãi nhân Mật Bình Nhi buông tay ném chiếc gậy, chưa kịp nhìn rõ tay có bị nhiễm độc hay không bỗng nghe tiếng binh khí xé gió, ánh ngân quang chớp ngời, trường kiếm của Huyết Sát Lý Động đã đến sát người.

Mật Bình Nhi trong lúc kinh hoảng, cấp thời sinh trí, phóng một cước đá nửa đoạn bổng nhắm ngay Huyết Sát Lý Động bay tới.

Âm Dương Phán Tề Phi vừa mới nếm mùi đau khổ, Huyết Sát Lý Động làm sao dám khinh suất, không dám dùng tay tiếp đành phải hươu kiếm gạt ra.

Nhờ Huyết Sát Lý Động lơ lửng tay trong một khắc đó, Mật Bình Nhi có đủ thời gian lui ra hơn trượng, ngưng thần giới bị.

Nhưng Huyết Sát Lý Động dù sao cũng là đứng đầu trong tam sát dưới trướng của Thần Long Chư Thiên, võ công chí cao, trong giáo ngoài Thần Long Chư Thiên ra không ai hơn được lão.

Mật Bình Nhi tay không đối địch, làm sao đáng là địch thủ của lão.

Chỉ trong vòng chưa qua mười hiệp, Mật Bình Nhi đã bị kiếm phong bao phủ, liên tiếp ngộ hiểm.

“Bình!” “Phịch!” Mấy tiếng vang lên liên tiếp, một bóng người cao lớn ngã phịch xuống.

Không ai khác hơn Ác Sát Giang Đào, bị Mặc Thanh lừa thế đánh trúng một chưởng, nhưng thấy lão nằm dưới đất thổ ra hai ngụm máu tươi và chống tay miễn cưỡng đứng dậy.

Mặc Thanh biết trận chiến này có quan hệ rất lớn, địch không tử thì ta vong, xuất thủ nào còn dám lưu tình, lập tức nhảy bổ tới trước một chưởng kích ra.

Nhưng chưởng kinh chưa kịp phát, kinh phong lạnh ngắt đã đến sau hậu tâm. Mặc Thanh vội thu chưởng tung người về bên tả hơn trượng, quay người nhìn sang, thì ra chính là Huyết Sát Lý Động bỏ Mật Bình Nhi quay sang tấn công Mặc Thanh cứu Ác Sát Giang Đào. Cục diện đến giờ phút này đã chuyển biến, đối phương có sáu người bị thương hết ba. lại bị phía Long Bình chiếm mất thượng phong.

Long Bình một lòng muốn giết chết Thần Long Chư Thiên để báo huyết cừu cho gia tộc, nên toàn tâm toàn ý toàn lực đối phó, việc xảy ra bên ngoài chàng hoàn toàn không hay biết.

Nhưng Thần Long Chư Thiên thì không phải như vậy, thân làm giáo chủ nên trong lúc quyết đấu vẫn phải chú ý nhìn trước ngó sau.

Nguyên lão cứ ngỡ rằng với năm, sáu tay tuyệt đại cao thủ của Thanh Long giáo cộng thêm Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nhất định phải thắng chắc đối phương ba tên nhóc con miệng còn hôi sữa. Nào hay thế cờ trở ngược, mới qua công phu một bữa cơm đã bị thương hết ba người.

Mất thấy tình thế bất lợi, lão làm sao còn ham đấu, hơn nữa Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ với Cửu Thúc Công còn chưa xuất hiện, lưu lại lâu chắc chắn sinh chuyện lớn.

Thần Long Chư Thiên chuyển động tâm cơ lập tức thi hành, hít mạnh một hơi chân khí, công liên tiếp mấy sát chiêu bức Long Bình thối lui mấy bước.

Chờ lúc Long Bình lấy lại thế công lão đã lách người nhảy sang một bên, xông ngược sang Mật Bình Nhi đang thở hào hển đối phó Huyết Sát Lý Động.

Thần Long Chư Thiên hô to ám hiệu:

– Phong khản thu phàm.

Nhuyễn tiên lướt qua, Mật Bình Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng lui gấp về phía sau.

Thần Long Chư Thiên quả không có ý lấy mạng nàng, mũi chân điểm xuống đất, nhanh nhẹn như cơn lốc cúi người ôm Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa bị thương nằm dưới đất tung người chạy như bay vào rừng.

Trong lúc đó Huyết Sát Lý Động cũng đã bức Mặc Thanh thối lui, ôm Ác Sát Giang Đào, Thủy Thần Cao Mãnh cũng hộ vệ Âm Dương Phán Tề Phi chạy như bay vào rừng.

Long Bình không ngờ được tình thế đột biến như vậy, thấy Thần Long Chư Thiên chưa có dấu hiệu bị kém thế, hà cớ gì lại không đấu mà đào tẩu như vậy, đang đứng ngẩn ra ngạc nhiên.

Chờ khi Long Bình giật mình nhìn kỹ lại cục diện thì Thần Long Chư Thiên với bọn thuộc hạ đã khuất dạng trong rừng.

Long Bình thấy bảo toàn lực lượng trong lòng cả mừng, đang định đuổi theo bỗng nghe tiếng áo quần phàn phật.

Tiếng gió đi cực kỳ nhanh nhẹn, vừa lọt vào tai đã đến gần chỉ còn cách mấy trượng, rõ ràng có võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ sắp xuất hiện, bọn Long Bình nào dám lơ mãng vội ngưng thần giới bị.

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng nói:

– Sao rồi? Mấy con chuột nhắt kia đào tẩu hết rồi, ba người may mắn không ai bị thương sao còn chưa chịu đuổi theo?

Ba người nghe rõ ràng là tiếng của Thao Thiết Đại Bang Chủ, nên không dám chần chờ, Mật Bình Nhi đã ứng tiếng tiếp lời:

– Sư phụ! Sư phụ còn nói nữa, nếu sư phụ đến sớm một chút bọn chúng nhất định một tên cũng không thoát

Long Bình thấy Thao Thiết Đại Bang Chủ đến không để trễ nãi thời gian. Mật Bình Nhi dứt lời chàng đã tung người đi hơn chục trượng, Mặc Thanh với Mật Bình Nhi hai nàng cũng vội tung người đuổi theo.

Trong rừng vọng ra tiếng kêu kinh ngạc của Thao Thiết Đại Bang Chủ, rõ ràng bọn ba người Long Bình có thể đả thương bọn Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa mấy người, quả thật vượt quá xa sức tưởng tượng của lão.

Lại nói về Long Bình với hai cô nương kẻ trước người sau đuổi ra tới bờ biển đã không đuổi kịp bọn người Thanh Long giáo.

Trên mặt bể thấy có một chiếc thuyền rất lớn đang giương buồm trực chỉ đất liền, rõ ràng chúng đã có trù liệu từ trước, nên vừa lên thuyền đã lập tức đào tẩu.

o O o